Svetkovina Pedesetnice

PAPINSKA KAPELA

HOMILIJA SVETOGA OCA

Bazilika Svetog Petra
Nedjelja, 19. svibnja 2024.

Pripovijest o Pedesetnici (usp. Dj 2,1-11) pokazuje nam dva područja djelovanja Duha Svetoga u Crkvi: *u nama* i *u poslanju*, s dvije karakteristike: *snagom* i *dobrotom*.

Djelovanje Duha u nama je snažno, kao što simboliziraju znakovi vjetra i vatre, koji se u Bibliji često povezuju s Božjom snagom (usp. Izl 19,16-19). Bez te snage nikada ne bismo mogli pobijediti zlo, niti nadvladati želje tijela o kojima govori sv. Pavao; nadvladati one porive duše: „nečistoću […], idolopoklonstvo […], svađu […], ljubomor“ (usp. Gal 5,19-21). S Duhom se oni mogu pobijediti, On nam daje snagu za to, jer On ulazi u naša srca „suha, kamena i ledena“ (usp. *Posljednica Veni Sancte Spiritus – Dođi, Duše Presveti*). Ti porivi kvare naše odnose s drugima i dijele naše zajednice, a On ulazi u srce i liječi sve.

Isus nam to također pokazuje kada se, poveden Duhom, povlači u pustinju na četrdeset dana (usp. Mt 4,1-11) gdje biva kušan. A u tom vremenu raste i njegova ljudskost, jača i priprema se za poslanje.

U isto je vrijeme djelovanje Parakleta u nama također i *ljubazno*. Snažno je i ljubazno. Vjetar i vatra ne uništavaju niti spaljuju ono što dotaknu: vjetar ispunjava kuću u kojoj su učenici, a vatra se nježno, u obliku plamena, spušta na glavu svih prisutnih. I ta je nježnost također osobina Božjeg djelovanja koju mnogo puta nalazimo u Bibliji.

I lijepo je vidjeti kako ih ista ona robusna i žuljevita ruka koja je prvo iskopala grumenje strasti, a zatim nježno posadila biljčice vrline, „zalijeva“, „vida rane“ (usp. *Posljednica*) i štiti ih ljubavlju, da rastu i ojačaju, a mi nakon umora od borbe protiv zla možemo okusiti slast milosrđa i zajedništva s Bogom. Takav je Duh: snažan, on nam daje snagu za pobjedu, ali

i nježan. Govori se o pomazanju Duha, Duh nas pomazuje, on je s nama. Kao što kaže lijepa molitva drevne Crkve: „Tvoja blagost, Gospodine, neka ostane sa mnom i plodovi tvoje ljubavi!“ (*Ode Salomonove*, 14,6).

Duh Sveti, sišavši na apostole i zbližívši se s njima – odnosno „*Paraklet*“ – djeluje preobražavajući njihova srca i usađujući u njih „odvažnost koja ih potiče da drugima prenose svoje iskustvo Isusa i nadu koja ih pokreće“ (Sv. Ivan Pavao II., Enciklika *Redemptoris missio*, 24). Kao što će Petar i Ivan potom posvjedočiti pred Velikim vijećem, kada im se pokuša nametnuti „da podnipošto ne zbore niti naučavaju u ime Isusovo“ (Dj 4,18). Oni će odgovoriti: „Mi doista ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo“ (r. 20). A za odgovor na to oni imaju snagu Duha Svetoga.

A ovo je važno i za nas koji smo primili dar Duha u krštenju i potvrdi. Iz „cenakula“ ove bazilike, poput apostola, poslani smo, posebice danas, svima naviještati evanđelje, idući „uvijek dalje, ne samo u zemljopisnom smislu, nego i onkraj etničkih i religijskih barijera, na istinsko univerzalno poslanje“ (*Redemptoris missio*, 25). A zahvaljujući Duhu to možemo i moramo učiniti istom *snagom* i istom *ljubaznošću*.

S istom snagom: dakle, ne ohološću i nametanjima – kršćanin nije prepotentan, drugačija je njegova snaga, to je snaga Duha – niti kalkulacijama i lukavstvom, nego energijom koja proizlazi iz vjernosti istini kojoj Duh poučava naša srca i čini da ona raste u nama. I tako se prepuštamo Duhu, ne prepustimo se snazi □□svijeta, već nastavimo govoriti o miru onima koji žele rat, govoriti o oprostu onima koji siju osvetu, govoriti o prihvatu i solidarnosti onima koji zaključavaju vrata i podižu barijere, govoriti o životu onima koji biraju smrt, govoriti o poštovanju onima koji vole ponižavati, vrijeđati i odbacivati, govoriti o odanosti onima koji odbacuju svaku vezu, brkajući slobodu s površnim, zamračujućim i praznim individualizmom. Ne dopuštajući da nas zastraše teškoće, ni ismijavanje, ni protivljenje kojih, danas kao i jučer, ne nedostaje u apostolskom životu (usp. Dj 4,1-31).

I u isto vrijeme naše naviještanje želi biti *ljubazno*, kako bismo prihvaćali sve osobe. Ne zaboravimo ovo: sve, sve, sve. Ne zaboravimo onu prispodobu o pozvanima na gozbu koji nisu htjeli ići: „Pođite na raskrižja i dovedite sve, sve, sve, dobre i zle, sve“ (usp. Mt 22,9-10). Duh nam daje snagu da idemo naprijed i da pozivamo sve s ljubaznošću, daje nam ljubaznost da prihvaćamo sve ljude.

Svi mi, braćo i sestre, imamo veliku potrebu za nadom, koja nije optimizam, ne, ona je nešto drugo. Trebamo nadu. Nada je prikazana kao sidro, tu na

obali, a mi se držimo za uže, [okrenuti] prema nadi. Trebamo nadu, imamo potrebu podići pogled prema obzorjima mira, bratstva i sestrinstva, pravde i solidarnosti. Ovo je jedini životni put, drugog nema. To se naravno, često ne čini lakim. Štoviše, ponekad se čini mukotrpnim i da se ide uzbrdicom. Ali znamo da nismo sami: imamo tu sigurnost da uz pomoć Duha Svetoga, s njegovim darovima, taj put možemo prolaziti zajedno i činiti ga sve prohodnijim i za druge.

Obnovimo, braćo i sestre, svoju vjeru u prisutnost Tješitelja uz nas i nastavimo moliti:

O dođi, Stvorče, Duše Svet, prosvijetli naše umove,
ispuni naša srca svojom milošću, vodi naše korake,
daruj našem svijetu svoj mir.
Amen.